

M
KD

Kazalište Marina Držića

mizantrop

Jean-Baptiste
Molière

Kazalište Marina Držića

Premijerne izvedbe

- Ana Tonković Dolenčić: *Carevo novo ruho* / režija Marko Juraga
Sarah Kane: *Žudnja* / režija Goran Golovko
Jean Baptiste Molièr: *Mizantrop* / režija Dražen Ferenčina
Olja Lozica: *Prasac koji gleda u sunce* / režija Olja Lozica
Harold Pinter: *Ljubavnik* / režija Lawrence Kiiru
Georges Feydeau: *Mačak u vreći* / Ivica Boban
Luko Paljetak: *Bastion* / režija Lefteris Giovanidis

Reprizne izvedbe

- Vanča Kljaković: *Teštamenat* / režija Ivan Leo Lemo
V. Krmpotić - I.L.Lemo: *Sanjari* / režija Ivan Leo Lemo
Ray Cooney: *Kidaj od svoje žene* / režija Sulejman Kupusović
Prema motivima Jeana Anouilha adaptirao Sulejman Kupusović
Ženski turbo pop bend / režija Sulejman Kupusović
Ernest Katić: *Imbarak/Ljubav na Prijekome* / režija Joško Juvančić
Dubravko Mihanović: *Bijelo* / režija Ivan Leo Lemo
Milan Ogrizović: *Hasanaginica* / režija Ivan Leo Lemo
Jasen Boko: *Kako je Tonkica kupovala kruh* / režija Dražen Ferenčina
Ray Cooney: *Ministar pokvarenjak* / režija Sulejman Kupusović

Sezona 2011./2012.

mizantrop

Jean-Baptiste Molière

Premjera: 10. prosinca 2011.

mizantrop

Jean-Baptiste Molière

Prevoditelj: *Vladimir Gerić*

Redatelj: *Dražen Ferenčina*

Fonetičar: *Vladimir Gerić*

Scenograf: *Marin Gožze*

Kostimografinja: *Mirjana Zagorec*

Skladateljica: *Paola Dražić Zekić*

Oblikovatelj svjetla: *Sihio Giron*

ALCESTE: *Vinko Štefanac*

PHILINTE: *Hrvoje Sebastijan*

ORONTE: *Slaven Sven Špišić*

CELIMENA: *Glorija Šoletić*

ELIJANTA: *Helena Kovačić*

ARSINOJA: *Izmira Brautović*

ACASTE: *Zdeslav Čotić*

KLITANDAR: *Edi Jertec*

DU BOIS: *Marin Tudor*

BASQUE: *Emerson de Souza Cruz*

Dionice na električnoj gitari osmislio i odsvirao: *Ivan Bulić*

Inspicijentica: *Kaća Katica Carević*

Šaptačica: *Ivana Ljepotica*

**Nakon “Mizantropa” ne treba više ništa gledati.
To je neprispodobivo remek-djelo.**
Subliigny: la Muse dauphine, 17. lipnja 1666.

**U Moliereovu kazalištu ”Mizantrop”
je istodobno i vrhunac i slijepa ulica.**

A. Simon: Molière njim samim

Nakon praizvedbe “Mizantropa”, 4. lipnja 1666. gledateljstvo je ostalo zbumjeno. To nije bio ni uspjeh, ni očit neuspjeh! Ništa od onoga što bi se moglo napasti, kao u nekim prije spomenutim djelima, ništa određeno! Bez napada na vjeru, pobožnost, čudoređe! Ni junak priče, mrzovljni čovjekomrzac, nije bio ništa novo! O takvim čudljivcima pisali su još Grci - Platon, Aristotel (za Menandrova Dyskolosa, Molière nije mogao znati!), pa poslije Plutarh... Zašto se tom nizu pridružio i ovaj - čudak! Najčešće su se mnogi pitali - što je u toj komediji smiješno, kad završava tragično, ili - zašto se nesretnom junaku - smiju!? Mnogi su se pitali koliko Alceste, zapravo, ima godina? Glumio ga je sam pisac, kojemu je tada bilo 44, a Célimèni dvadesetak! Armandi, koja ju je glumila bilo je 24! Ali to nije bila “Škola za žene”? Komedija se, dakle, uglavnom, shvatila kao ismijavanje ljudi bliskih Dvoru. Ali ona nipošto nije samo to! I zato “muči” kazališne povjesničare i kritičare i same gledatelje, ali još više

glumce i redatelje; od unatrag stotinjak godina do danas - sve više! Što ih, u biti, kopka?

Što se tiče Alcesteovih godina, zanimljivo je da je u tu ulogu, nakon Molièreove smrti uskočio dvadesetogodišnji Baron! I nije bilo nikakvih nedoumica. Štoviše, to je komediji sigurno davalо novo značenje! Ali taj je isti Baron istu ulogu, jednako neupitno, igrao i kad mu je bilo - 70! I? Što sada? Što je tu bitno? Tko je god o toj komediji pisao, vidio je u njoj nešto drugo! Za neke je Alceste bio istinski pošten čovjek (Rousseau), za druge jensenist* (Bouillon), socijalist (Renard), jakobinac* (Desmoulins) prvi i najradikalniji republikanac (Sarcey) - i tako u nedogled! Tako je bilo i s glumačkim tumačenjima. Baron ga je igrao tiho, suzdržano, osjećajno; Molé strastveno - u 5. stihu razbio je stolac; Copeau ludo, bijesno; Barrault ga je igrao s 25 (!) godina, bio je bezazlen, pun povjerenja... I tako sve do danas! Na čemu se, zapravo, temelji to bogatstvo mogućnosti? Zanimljiva je napomena glumice Madeleine Bro-

han, koja je glumila Célimènu: "Mi smo prisljeni oblikovati svoju glumu prema partneru;; kad Alcestea igra Bressant, ja sam ružičasta Célimèna, s drugim sam partnerima - crna!"

I možda Simon doista ima pravo, "Mizantrop" je propao - u budućnost. On je ono što će se tek dogoditi u svjetskoj dramaturgiji i kazalištu. Mislim da su povjesničari i kritičari, zasad, rekli svoje, njime se sve više bave redatelji i glumci. Oni traže značenjske slojeve "Mizantropa" prvenstveno govorom, tijelom. Oni nude piščev tekst svom biću (ne umu, ne intelektu!), svom glasu, svojoj kretnji, da mu oni, zauzvrat, kažu nešto o čovjekomrscu i "žučljivcu" Alcesteu. - Da bi gledateljstvu pružio vidljiv znak za rješenje dvojbe je li to komedija, ili nije, Moliere je svog junaka (ne sebe!), okitio zelenim ukrasnim vrpcama. A ta je boja vrpca bila tradicionalni i prepoznatljivi znak lardijaša i luda! A da sve bude još složenije, ostali su dijelovi njegove odjeće bili u bojama najmilijima Kralju! Tako je Moliere u svom kostimu spojio

Kralja i njegova lakrdijaša. I tko je tu kome bio Kralj, tko kome lakrdijaš? Sva sreća što to tada, vjerojatno, nitko nije tako "pročitao"!

Ta je odjeća, dakle, bila nemametljiv znak - maske. A prava maska junaka u toj komediji, to je - njihov jezik, govor. Za svaku osobu iz drugih razloga i na drugi način. Kao što je lucidno napisao L. D. Beduin - "Tajna maske - Čovjek postaje ono što pokazuje". Tako i naši junaci u ovoj komediji: ne govore ono što jesu, nego i postaju ono što govore. I u tome su svi, ipak, smiješni. Tko više, tko manje! Tragično je samo to što mi ne poznajemo bit govora.

Vladimir Gerić

MOLIÈRE, pravim imenom **Jean Baptiste Poquelin**, jedan je od najznačajnijih svjetskih komediografa, rođen u Parizu 15.1.1622., gdje je i umro 17.2.1673.

Nakon studija prava, osnovao je putujuću kazališnu družinu za koju je sastavljaо farse s tipiziranim likovima po uzoru na commediju dell'arte. U svojoj trupi bio je pisac, producent, redatelj, glumac. Umro je na sceni, nakon izvedbe posljednje napisane komedije *Umišljeni bolesnik*. Prvi veći uspjeh postiže u Parizu komedijom *Smiješne kačiperke* (1659), i nastavlja društvenom satirom *Škola za muževe* (1661). Počinje nastupati u kraljevskoj palači pod zaštitom Luja XIV. Molièrova dramaturgija, tradicijom vezana za Plauta i Terencija, Rableaisovu komiku i talijansku komediju, počiva na komici situacije i karikiranju likova i tipičnih karaktera. U prikazivanju karaktera najuspješnije su komedije *Škola za žene*, *Škrtac*, *Scapinove spletke*, *Tartuffe* i *Mizantrop*, gdje se ismijavaju licemjeri, sebičnjaci, lašci, neznalice.

Sačuvana su 34 djela, komedije i komedije baleti, posebna dramska vrsta koja povezuje dramu i glazbu. Recepција Molièrea u Hrvatskoj bila je vrlo brza: u 17. st. prevodio ga je F. K. Frankopan, a u 18. dubrovački pisci (tzv. frančezarije). I danas je Molière, jedan od najizvođenijih svjetskih komediografa. Ostala djeла: *Gradjanin plemić*, *George Dandin*, *Amfitrion*, *Liječnik protiv volje*.

REDATELJEVA BILJEŠKA

Dražen Ferenčina

Kako se nekoga može istovremeno voljeti i mrziti? Prihvatići ljudе onakvima kakvi jesu ili ih mjenjati? Kako uopće živjeti u društvu na čija pravila igre ne pristajes? To su samo neka od pitanja koje nam postavlja 1666. Moliere u svom "Mizantropu", a odgovore, na njih, tražimo i danas.

Glavnik lik, Alceste je, nedvojbeno, onaj njegov junak sa kojim se Moliere poistovjećuje. Propitkujući neke temeljne ljudske vrijednosti: prijateljstvo, ljubav, istinoljublje... kroz rečenice tog tvrdoglavog, žučljivog nonkonformista, čuje se glavna Molierova kritika upućena svom (i našem) društvu, a to je **otkrivanje laži**.

Danas kad živimo u vremenu izokrenutih moralnih vrijednosti, vremenu realitya, celebritya, u nekoj lažnoj slici svijeta, jeftine zabave... u lažnoj stvarnosti koju, umjesto nas, stvaraju mediji - Alcestova i Molierova potraga za istinom itekako dobiva na aktualnosti.

Moliere je predobar pisac da bi slici kritiziranog društva, suprotstavio sliku nekog savršenog društva, u koje ni on a danas, još manje, mi vjerujemo. Čak i istinoljubivi Alceste ima komične crte, kolerik je i često pretjeruje, a zbog ljubavi prema Celimeni, spreman je na postupke koji demantiraju njegov životni svjetonazor.

Poznato je, da je Moliere, kad je sa svojom glumačkom družinom igrao Mizantropa, za ulogu Alcesta oblačio posebno dragocjen kostim od brokata, protkan zlatnim nitima. Nije to činio samo zato da bi ga karakterizirao kao pripadnika najvišeg društvenog sloja, nego ga je istovremeno ironizirao zbog njegove taštine. Tako obučen prilično je odudarao od nekoga čiji je ideal "život u pustinji".

Sve je to bio Molierov trik, kako bi kritiku upakirao u komiku, ali ni to nije ublažilo njegov napad na laž i licemjerje.

Carl Sternheim, njemački dramatičar, je rekao "Pjesnik kao Moliere je osobni liječnik svog doba". Čini mi se da naše doba ima nešto težu dijagnozu. I zato nam je potreban Moliere. Potreban nam je netko ko nas vraća nama samima.

I danas oblačimo svilu i brokat ne bismo li dokazali svoj određeni društveni status ili barem bili pohvaljeni od svepresutnih modnih stilista. Bavimo se formom, a gubimo sadržaj. A zapravo, samo se "...vladamo, kako traži vrijeme". Alceste na to ne pristaje. Svojevoljno odlazi "...iz tog svijeta poroka i srama". Mi smo ostali. Kome je lakše? Ne znam.

Moliere, kao i kazalište, ionako samo postavlja pitanja. Ne voli definitivne odgovore.

DRAŽEN FERENČINA redatelj

Diplomirao je kazališnu režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Jedan je od osnivača i voditelja LAPSUS TEATRA. Za režiju predstave *Romanca o tri ljubavi* Antuna Šoljana, koju je radio s ovim teatrom, dobio je 1995. godine Rektorovu nagradu. Za režiju predstave Kazališta Virovitica *E, moj Pinokio* dobio je nagradu 2002. godine na Naj, naj, naj festivalu u Zagrebu; iste godine nagrađen je i za režiju *Predstava Hamleta u selu Mrduša Donja* na 2. Festivalu pučkog teatra Omišalj-Čavle gdje je ta predstava proglašena i najboljom predstavom Festivala; 2004. godine na Danimi satire u Zagrebu i na 7. Festivalu pučkog teatra Omišalj-Čavle, nagrađen je za režiju *Gogoljeve Ženidbe*, a *Trg ratnika* Nicka Wooda iste je godine proglašena najboljom predstavom u cjelini na Festivalu ASSITEJ-a u Čakovcu. Na Festivalu glumca u Vinkovcima 2004. godine predstava *Kokoš* u njegovoј režiji, u izvedbi HNK Varaždin, proglašena je najboljom predstavom u cjelini. Predstava *Ljubav je jača od mača* Kazališta Virovitica po tekstu Jasena Boke nagrađena je za najbolju predstavu u cjelini na Festivalu ASSITEJ-a u Čakovcu 2007. godine, a *Brak iz računa* Kazališta Kerempuh, također u njegovoј režiji, pobjednik je Dana satire. Dobio je Nagrade hrvatskog glumišta 2007. i 2011. godinu

za najboljeg redatelja, a 2007. i za najbolju predstavu u cjelini. Režirao je 70-ak predstava u zagrebačkim kazalištima (Trešnja, Kerempuh, GD Histriion, ZeKaeM, DK Gavella), te Rijeci, Varaždinu, Metkoviću, Mostaru, Zadru i Viroviticu. Umjetnički je savjetnik i redatelj Kazališta Virovitica. Ovo je njegova druga suradnja s Kazalištem Marina Držića.

VLADIMIR GERIĆ prevoditelj

Kazališni redatelj, svestrani dramski umjetnik, prevoditelj s devet jezika: engleskog, francuskog, češkog, makedonskog, njemačkog, poljskog, ruskog, talijanskog i slovenskog. Rođen 1928., od roditelja kajkavaca koji su došli u Zagreb iz sjeverne Podravine; odrastao u zagrebačkom "jezičnom Babilonu", čija mu je "polifoničnost teatralizirala život". U dugo, plodnoj i dinamičnoj karijeri režirao velik broj predstava, od čega ponajviše u varaždinskom Hrvatskom narodnom kazalištu, gdje je najprije bio slikar kulisa, potom i scenograf, a zatim i redatelj, no radi i u drugim teatarskim kućama. Kao Gavellin učenik, deklarirani je protivnik konceptualnog teatra, vođen tvrdnjom da "režija i kazalište proizlaze iz govora glumca". Između ostalih, režirao je jednu od kultnih ITD-ovih predstava, Handkeovog *Kaspara* s Ivicom Vidovićem, odigranog više od 300 puta; Krležinu *U agoniji*; Šoljanove *Brdo i Galilejevo užašašće*; postavljao je Feydeaua u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Mostaru...

Usporedno s režijom naveliko prevodi klasične dramske književnosti na književni idiom, ali i na brojne dijalektalne inačice. Između ostalih nagrada, Vladimir Gerić je dobitnik Nagrade "Vladimir Nazor" za životno djelo, za 2009. godinu.

MARIN GOZZE scenograf

Rođen u Dubrovniku, 30. listopada 1944. Nakon dva semestra na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu, upisuje Akademiju za primjenjene umjetnosti u Beogradu, gdje diplomira 1969. na odsjeku scenografije u klasi prof. Milenka Šerbana. U Rimu na RAI-u 1970. specijalizira televizijsku scenografiju.

1977.-1979. uposlen kao tehnički direktor Hrvatskog Narodnog Kazališta u Varaždinu. 1985. postaje scenograf u stalnom radnom odnosu Kazališta Marina Držića. Kao ravnatelj Kazališta Marina Držića ostvario je dva mandata, 1991.-1994. i 1998.-2002. Član je ULUPUH-a, a jedno je vrijeme, kao član Zajednice umjetnika Hrvatske, imao status slobodne profesije. Do danas je autor više od stotinu i pedeset kazališnih scenografija i tridesetak kostimografija u Dubrovniku, Splitu, Zagrebu, Varaždinu, Osijeku, Rijeci, Sarajevu, Mostaru, Novoj Gorici, Ljubljani, Mariboru, Klagenfurtu i za prvo uprizorenje Držića u Americi 2004. u Washingtonu. Kreator je kazališnog izraza studentskog teatra "Lero" iz Dubrovnika. Bavi se grafičkim oblikovanjem, likovnim postavama izložbi i projektiranjem interijera. Docent je na Umjetničkoj akademiji u Splitu gdje drži kollegij scenografije. Dobitnik je niza nagrada na hrvatskim kazališnim smotrama.

MIRJANA ZAGOREC kostimografkinja

Rođena je 7.7.1965. godine u Zagrebu. Diplomirala je studij dizajna tekstila i odjeće pri Tehnološkom fakultetu u Zagrebu. Kostimografijom se bavi od 1987. godine, isprva surađujući sa alternativnim kazalištima. 1992. godine radi prvu predstavu u afirmiranom kazalištu i od tada do danas napravila je oko dvije stotine kostimografija u Hrvatskoj i inozemstvu.

Surađivala je sa svim hrvatskim kazalištima i sa većinom hrvatskih redatelja, te sa nekolicinom stranih. Radila je operete, opere i baletne predstave.

Dobitnica je Marulićeve nagrade za kostimografiju 1997. godine za predstavu *Adam i Eva / Hrvatska rapsodija* (Z. Sviben) HNK Osijek i 2000. godine za predstave *Hasanaga* (M. Carić) HNK Zagreb i *Nemoćnik u pameti* (J. Menzel) Komedija.

PAOLA DRAŽIĆ ZEKIĆ skladateljica

Rođena 1958. godine u Dubrovniku. Violu diplomira na dubrovačkom odjelu zagrebačke Muzičke akademije, te deset godina svira u Dubrovačkom simfonijskom orkestru i različitim komornim sastavima. Za vrijeme studija prvi put profesionalno surađuje kao skladatelj scenske glazbe u KMD. Suradivala je sa HNK

u Varaždinu, Splitu (za koji piše i prvu baletnu glazbu *Krvava svadba*), Mostaru, na Dubrovačkim ljetnim igrama i Splitskom ljetu te u SAD (University of La Verne, California). Za glazbu u predstavi *Dum Marinovi sni* nagrađena godišnjom nagradom hrvatskog glumišta. Pisala glazbu za dramski program HTV. Kao autor novih skladbi sudjelovala na festivalu dalmatinskih klapa u Omišu. Autorica dvaju mjuzikla koje je postavila na scenu s djecom *Ivica i Marica* i *Crvenkapica*.

VINKO ŠTEFANAC

Rođen u Zagrebu 1969. Upis na studij glume na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu bio je logičan sljed njegove životne vokacije, budući se „daskama koje život znače“ „zarazio“ još kao dijete u ZKM-u. Nakon studija, pa sve do sada odigrao 50-tak manjih i većih uloga kroz angažmane u većini zagrebačkih kazališta: HNK, Gavella, ZKM, Teatar Itd, Trešnja, Histrioni, Epilog Teatar. Sa nekima od tih predstava gostovao je u Australiji, Sjevernoj i Južnoj Americi, te 10-ak zemalja širom Europe. Radio - drame, sinhronizacije crtanih filmova i jinglove na radiju Sljeme te Hrvatskom radiju. Dolaskom prve komercijalne televizije u Hrvatskoj krenuli su angažmani i u tom mediju. Do sada je kao tv-voditelj odradio preko 150 live-show emisija, sudjelovao je u preko 20-tak raznih projekata na Novoj TV u Zagrebu,

i TV OBN Sarajevu. U pet hrvatskih sapunica odigrao uloge u oko 250 epizoda. Glumio je i u desetak hrvatskih filmova. Prvo glumačko iskustvo uz Dubrovnik vezuje 90-tih, kroz ulogu Rosenkrantza u *Hamletu* na Lovrijencu. Ovo mu je prva uloga u Kazalištu Marina Držića.

HRVOJE SEBASTIJAN

Roden je u Dubrovniku 1976. godine. 2000. godine je diplomirao na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Marina Čarića. Nastupao je u HNK u Zagrebu, Kazalištu Kiklop iz Zagreba, te na Dubrovačkim ljetnim igrarama. Član je ansambla Kazališta Marina Držića od 2001. godine u kojem je između ostalih ostvario uloge u predstavama: *Orfeo*, *Kad sunce žadje*, *Ljubovnici*, *Dan od Amora*, *Ivana rock bajka*, *Skup*, *Sanjari*, *Kidaj od svoje žene*, *Imbarak/Ljubav na Prijekomu*, *Sedam lakih komada*.

SLAVEN SVEN ŠPIŠIĆ

Roden 1967. u Osijeku gdje je završio osnovnu i srednju školu. Diplomirao je glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Sedamnaest godina je bio član drame u HNK Osijek. Odigrao je preko 50 uloga, od srednjih do glavnih. Kako posjeduje glazbeno obrazovanje, redovito nastupa u muziklima i operetama. Nemirni umjetnički duh ga goni, te otkriva režiju kao novu mogućnost kazališnog izričaja.

Asistira značajnim redateljima (V. Štefančić, S. Anočić, N. Kleflin.). Do sada samostalno režirao oko 15-tak predstava (HNK Osijek, Gradsko kazalište Požega, Gradsko kazalište Vinkovci, Dječje kazalište Osijek). Osnivač je i gradskog studija u Gradskom kazalištu Vinkovci. Četiri godine je vodio dramski studio u Dječjem kazalištu u Osijeku. Glumio je u filmu Tomislava Radića *Andele moj dragi*.

GLORIJA ŠOLETIĆ

Rodenja je u Dubrovniku. Završila je glumu na Akademiji dramskih umjetnosti u Pragu u klasi prof. Jaroslave Tvrznikove, Ladislava Freya i Petra Kracika. Od 1998. godine je u angažmanu u Kazalištu Marina Držića. Monodramu *Khitemnestra* Marijana Matkovića u režiji Lawrenca Kiirua ostvarila je u koprodukciji s Art radionicom Lazareti. U Kazalištu Marina Držića ostvarila je niz zapaženih uloga, između ostalih u predstavama: *Orfeo*, *Na čijoj strani*, *Marlene Dietrich*, *Kad sunce žadje*, *Sirene*, *Život je san*, *Dan od Amora*, *Ivana rock bajka*, *Skup*, *Suton*, *Pitanje časti*, *Služavke*, *Ženski turbo pop bend*, *Ljubav na Prijekomu* i *Žudnja*. U slobodno vrijeme bavi se svojom prvom ljubavlji – pjevanjem.

HELENA KOVAČIĆ

Rodenja je u Splitu. Diplomirala je glumu na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu u

klasi prof. Bobe Jelčića. Nastupala je u HNK iz Mostara, te na Dubrovačkim ljetnim igrama. Od 2007. godine je u glumačkom angažmanu u Kazalištu Marina Držića u kojem je igrala u slijedećim predstavama: *Skup*, *Planet Držić*, *Tešamenat*, *Pitanje časti*, *Sanjari*, *Kidaj od svoje žene*, *Ženski turbo pop bend*, *Ljubav na Prijekomu*, *Sedam lakinih komada*, *Hasanaginica*.

IZMIRA BRAUTOVIĆ

Rodena u Dubrovniku gdje je bila članica dramskog studija Mali Marin Držić pri KMD kao i Studentskog teatra Lero. Upisala je glumu na Akademiji dramskih umjetnosti iz Zagreba, no napušta je, zbog privatnih razloga, na prvoj godini studija. Nakon povratka u Dubrovnik povremeno je angažirana na Dubrovačkim ljetnim igrama i u Kazalištu Marina Držića gdje postaje stalnom članicom glumačkog ansambla od 1.9.1992.

Između brojnih uloga ostvarenih na dubrovačkim daskama koje život znače, izdvajamo: M. I. Fornes: *Blato*, Eve Ensler: *Vaginini monologi*, Vanča Kljaković: *Tešamenat*, Luko Paljetak-Đelo Jusić: *Dan od amora*, Po pismima Abelarda Heloizi: *Heloiza Heloizzi*.

ZDESLAV ČOTIĆ

Roden je u Splitu. Diplomirao je na Fakultetu humanističkih nauka u Mostaru, smjer dramska

umjetnost – gluma. Značajnije uloge ostvario u predstavama: *Hanibal Podzemni*, (Narodno pozorište Mostar), *Noć dugih svjetala*, (Mostarski teatar mladih), *Ribarske svade*, *Smij i suže starega Splita*, (Splitsko ljeto), *Kidaj od svoje žene*, *Imbarak/Ljubav na Prijekomu i Bijelo* (Kazalište Marin Držić). Član je ansambla Kazališta Marina Držića od ožujka 2010.

EDI JERTEC

Rodio se u Dubrovniku. Diplomirao je na Akademiji dramskih umjetnosti. Nastupao je u Teatru & TD iz Zagreba te u dokumentarno – igranom filmu *Od tartare do urote* redatelja Vlade Gojuna. Član je ansambla Kazališta Marina Držića od 2006. godine. Pamtim ga u predstavama: *Ivana rock bajka*, *Ženidba*, *Skup*, *Teštamenat*, *Sanjari*, *Kidaj od svoje žene*, *Imbarak/Ljubav na Prijekomu*, *Sedam lakih komada* i *Žudnja*.

MARIN TUDOR

Roden u Splitu 1980. Prva iskustva s kazalištem stice u dramskom studiju za mlađe u GKM-u Split, pod vodstvom Gorana Golovka. Diplomirao je glumu na Fakultetu humanističkih nauka u Mostaru. Ostvario je više uloga u kazalištima Splita i Mostara, uključujući i dvije plesne predstave, te u nekoliko kratko-metražnih filmova studenata filma i videa na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Osim kazališta,

zanimaju ga i drugi mediji u umjetnosti te je ostvario dvije samostalne izložbe skulptura od plastičnih žličica.

EMERSON DE SOUZA CRUZ

Roden je 1985. u Brazilu. Živi u Konavlima četiri godine i igra nogomet. U Kazalištu Marina Držića glumi u predstavi *Ljubav na Prijekomu* i *Ministar pokvarenjak*.

Tehničko osoblje:

Baldo Dužević (voditelj stolarske radionice)
Jelka Grljević (voditeljica krojačke radionice)
Asim Arslanagić (majstor pozornice)
Mario Capursi (majstor tona)
Mišo Baričević (slikar i kipar)
Silvio Giron (majstor rasvjete)
Manuela Kavain (maskerica/šminkerica)
Stela Đurović (rekviziterka)
Šemsa Mrčela (frizerica)
Stijepo Prčan (finalizator dekora)
Dragan Pantović (tehničar tona i rasvjete)
Maja Nagy (garderobijerka)
Krešimir Ferizović i Borivoje Ljubojević
(opsluživači pozornice)

nakladnik:

Kazalište Marina Držića

za nakladnika:

ravnateljica **Jasna Jukić**

dizajn programske knjižice i plakata:

Slaven Tolj & MEC DIZAJN

urednica programske knjižice: **Lidija Crnčević**

fotografije: **Željko Tutnjević**

e-mail adresa: **kmd@du.t-com.hr**

www.kazaliste-dubrovnik.hr

tisak: **ALFA-2 d.o.o.**

naklada: **200 primjeraka**

U scenografiji predstave korištene su reprodukcije slika Johannes Vermeera (1632.-1675.) *Ljubavni Par* (detalj), Galerija Dresden i *Vezilija*, Louvre, Paris, te slike Jan Brueghela starijeg (1568.-1625.) *Pristajanje* (detalj), Alte Pinakothek - München.

Glumci na fotografijama:

2. str.: Glorija Šoletić, Vinko Štefanac; 4. str.: Vinko Štefanac, Helena Kovačić, Edi Jertec, Glorija Šoletić, Zdeslav Čotić;
9. str.: Vinko Štefanac, Glorija Šoletić, Slaven Sven Spišić; 10.-11. str.: Vinko Štefanac, Helena Kovačić, Edi Jertec, Glorija Šoletić, Zdeslav Čotić, Hrvoje Sebastijan; 12. str.: Edi Jertec, Zdeslav Čotić; 18. str.: Izmira Brautović; 19. str.: Glorija Šoletić

PRIJATELJI KAZALIŠTA MARINA DRŽIĆA

